

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/99/2015
Identifikačné číslo spisu: 1011200020
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1011200020.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu EUREA, občianske združenie, IČO: 30 794 242, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia správneho orgánu zo dňa 07.12.2010 a súvisiaceho rozhodnutia č. SLV-OLVS-60/2010 zo dňa 14.12.2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/3/2011-84 zo dňa 30.01.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/3/2011-84 zo dňa 30.01.2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti tvrdeného fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 07.12.2010, ktorým malo byť zamietnutie rozkladu podaného žalobcom proti prvostupňovému rozhodnutiu č. PPZ-JKP-OJP-481-11/2010 zo dňa 25.10.2010 o čiastočnom zamietnutí žiadosti žalobcu dňa 31.8.2010, ktorým sa dožadoval sprístupnenia úradného spisu žalovaného.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozklad proti napadnutému rozhodnutiu č. PPZ-JKP-OJP-481-11/2010 zo dňa 25.10.2010 bol doručený prvostupňovému orgánu dňa 19.11.2010, ktorý ho ako povinná osoba predložil osobitnej komisii ministra vnútra Slovenskej republiky (v predmetnej právnej veci odvolací orgán) dňa 03.12.2010 (t.j. včas). Od uvedeného dňa začala odvolaciemu orgánu plynúť 15 dňová lehota na rozhodnutie o rozklade. Minister vnútra vo veci rozhodol dňa 14.12.2010 rozhodnutím č. SLV-OLVS-60/2010, t.j. v súlade so zákonom. Na základe toho krajský súd tvrdenie

žalobcu o existencii fiktívneho rozhodnutia neakceptoval.

K predmetu požadovanej informácie (sprístupnenie úradného spisu žalovaného č. PPZ-248/JPK-OEK-2007) krajský súd uviedol, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva neposkytnutie len tých čiastkových informácií, ktoré majú povahu informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok stanovených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z. z.“) a je potrebný súhlas uvedenej osoby na ich zverejnenie. Podľa názoru krajského súdu, mená a priezviská príslušníkov policajného zboru sú v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. osobnými údajmi a údajmi týkajúcimi sa ich súkromia. Povinná osoba nedisponuje súhlasom týchto osôb, ktorých osobné údaje boli z kópie žalobcom požadovaného spisového materiálu vypustené. Keďže nejde o osoby uvedené v § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“), bolo potrebné ich osobné údaje z predmetného spisu vypustiť, aby nedošlo k zásahu do ich súkromia.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal a žalovaný na náhradu trov konania zo zákona nemá nárok.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že bude žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovieť.

Uviedol, že Prezídium policajného zboru je v zmysle čl. 5 písm. a/ nariadenia žalovaného č. 57/2007 iba organizačnou zložkou žalovaného a nie samostatnou povinnou osobou. Žalobca zastával názor, že zákonná lehota na rozhodnutie o rozklade žalobcu v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. tak žalovanému začala plynúť v deň jeho doručenia, t.j. dňa 22.11.2010 a uplynula dňa 07.12.2010. V dôsledku nečinnosti žalovaného márnym uplynutím lehoty na rozhodnutie o rozklade vzniklo fiktívne rozhodnutie, ktorým bol rozklad žalobcu zamietnutý. Toto rozhodnutie žalobca považoval za absolútne neodôvodnené, a preto nepreskúmateľné.

Ďalej žalobca dôvodil, že mená a priezviská policajtov nespĺňajú definičné kritérium osobných údajov v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., nakoľko nejde o informácie týkajúce sa fyzickej osoby, ale ide o informácie týkajúce sa služobného pomeru, navyiac všeobecne dostupné, keďže policajt tieto informácie poskytuje každej osobe, s ktorou je služobne v styku, a to prostredníctvom menovky na uniforme, preukázaním sa služobným preukazom, či uvedením mena v rozhodnutí alebo v inom zápise o služobnom úkone. Poukázal na príslušnú judikatúru, podľa ktorej indikátor v rozsahu meno, priezvisko, funkcia nemá povahu všeobecne použiteľného identifikátora, ani netvorí fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu fyzickej osoby, ako to predpokladá § 3 uvedeného zákona. Zdôraznil, že ním požadované informácie sa týkali výlučne bežnej služobnej činnosti policajtov a policajných funkcionárov, nie ich súkromného života, či iných informácií z privátnej sféry. Nešlo teda o informácie týkajúce sa osobnosti a súkromia fyzických osôb v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a došiel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. júla 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žiadosťou o informácie zo dňa 30.07.2010 sa žalobca domáhal sprístupnenia úradného spisu vedeného Prezídium policajného zboru č. PPZ-248/JPK-OEK-2007. Listom zo dňa 09.08.2010 bol žalobca upovedomený, že Prezídium policajného zboru nedisponuje požadovanými informáciami, nakoľko požadovaný spisový materiál sa nachádza na Okresnom súde Bratislava II. Žiadosťou doručenu Prezídium policajného zboru dňa 06.09.2010 žalobca opätovne žiadal o sprístupnenie vyššie uvedeného úradného spisu. Rozhodnutím č. PPZ-JPK-OJP-481-004/2010 zo dňa 09.09.2010 Prezídium policajného zboru žiadosti žalobcu čiastočne nevyhovelo. V odôvodnení tohto rozhodnutia bolo poukázané na § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. v spojení s § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. a na neexistenciu písomného súhlasu dotknutých osôb so sprístupnením osobných údajov povinnou osobou. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom minister vnútra SR rozhodol rozhodnutím č. SLV-OLVS-40/2010 zo dňa 15.10.2010 a ktorým bolo napadnuté rozhodnutie vydané v prvom stupni zrušené a vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvodom bola existencia právnych väd výroku rozhodnutia vydaného v prvom stupni a zároveň jeho nepreskúmateľnosť, keďže z neho nebolo možné zistiť, čoho sa žiadateľ svojou žiadosťou domáhal a ktorej časti jeho žiadosti nebolo vyhovené. Okrem toho ani odôvodnenie rozkladom napadnutého rozhodnutia nebolo dostatočné, keďže prvostupňový orgán sa nezaoberal ani otázkou, či niektoré z požadovaných údajov nie je možné zaradiť medzi osobné údaje podľa § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. Následne dňa 25.10.2010 Prezídium policajného zboru vydalo rozhodnutie č. PPZ-JPK-OJP-481-11/2010, ktorým opätovne žiadosti žalobcu čiastočne nevyhovelo s odôvodnením, že medzi požadovanými informáciami sa nachádzajú aj osobné údaje poškodeného, obvinených a iných fyzických osôb, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzických osôb, a preto bol spisový materiál v tejto časti vyhodnotený ako informácie, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie sprístupnenia. Keďže dotknuté osoby neposkytli predchádzajúci písomný súhlas podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., pričom na tieto osoby nie je možné použiť § 9 ods. 3 uvedeného zákona, informácie v tejto časti spisového materiálu neboli žiadateľovi sprístupnené.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, ktorý bol Prezídium policajného zboru doručený dňa 19.11.2010. Žalovanému bol rozklad žalobcu doručený dňa 02.12.2010. Argumentačným základom žalobcom podaného rozkladu boli dôvody uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu. O rozklade žalobcu rozhodol minister vnútra dňa 14.12.2010 rozhodnutím č. SLV-OLVS-60/2010, ktorým rozklad žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie vydané v prvom stupni Prezídium

policiajného zboru potvrdil. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že žiadateľom požadovaná informácia mu bola skoro v celku poskytnutá, neboli mu poskytnuté len tie čiastkové informácie, ktoré majú povahu informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom č. 428/2002 Z. z., a teda je potrebné pred ich sprístupnením mať predchádzajúci písomný súhlas dotknutej osoby, ktorá podľa pracovného zaradenia nepatrí medzi osoby uvedené v § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Podľa § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 211/2000 Z. z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti. Povinnými osobami sú ďalej právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, vyšším územným celkom alebo obcou podľa osobitného zákona. Povinnými osobami sú ďalej aj právnické osoby založené povinnými osobami podľa odseku 1 a 2.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nemá spôsobilosť na právne úkony, taký súhlas môže poskytnúť jej zákonný zástupca. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba.

Podľa § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 a 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje

nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy. Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 57 ods. 2 Správneho poriadku ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na svoje skôr vydané rozhodnutie v danej veci zo dňa 29.10.2014 pod sp. zn. 2Sži/13/2013, v ktorom najvyšší súd vylovil názor, že rozklad proti napadnutému rozhodnutiu vydanému v prvom stupni dňa 25.10.2010 pod č. PPZ-JPK-OJP-481-11/2010 bol doručený prvostupňovému správne mu orgánu dňa 19.11.2010. Prvostupňový správny orgán ho ako povinná osoba predložil osobitnej komisii dňa 03.12.2010. Od tohto dátumu začala plynúť odvolaciemu orgánu 15 dňová lehota na rozhodnutie o rozklade. Minister vnútra v súlade s § 3 ods. 1, § 9 ods. 1 až 4, § 19 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a § 59 ods. 2 a § 61 ods. 3 Správneho poriadku o rozklade žalobcu rozhodol 14.12.2010 rozhodnutím č. SLV-OLVS-60/2010. Rozhodnutie žalovaného o rozklade žalobcu bolo teda vydané v lehote upravenej § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., keď rozklad žalobcu bol predložený osobitnej komisii ministra (ako odvolaciemu orgánu) v lehote 30 dní od doručenia rozkladu prvostupňovému správne mu orgánu vyplývajúcej z § 57 ods. 2 Správneho poriadku. Krajský súd teda postupoval správne, keď námietku žalobcu o existencii fiktívneho rozhodnutia žalovaného neakceptoval.

Zákon č. 211/2000 Z. z. pri sprístupňovaní informácií rozlišuje tri spôsoby vybavenia žiadosti, a to keď:

- povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 (ústne, písomne, odpis, výpis, kópia informácií, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou) a v zákonom stanovenej lehote; v tomto prípade sa rozhodnutie urobí záznamom v spise a nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok (§ 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.)
- povinná osoba žiadosti nevyhovie hoci len sčasti; v tom prípade vydá v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok (§ 18 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.)
- povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala fiktívne rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a je proti nemu prípustný opravný prostriedok (§ 18 ods. 3, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v predmetnej právnej veci povinná osoba - žalovaný - nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/03 z 01.10.2003, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sži/5/2011 zo dňa 16.11.2011).

Odvolací súd je toho názoru že povinná osoba postupovala správne, keď žalobcovi nesprístupnila predmetné osobné údaje dotknutých subjektov, ktoré osobné údaje boli z kópie žalobcom požadovaného spisového materiálu vypustené, pretože skutočne nejde o subjekty, ktoré sú uvedené v § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. V danom prípade je totiž nesporné, že údaje ako meno, priezvisko, hodnosť a funkcia príslušníka policajného zboru je nevyhnutné považovať za osobné údaje a túto skutočnosť je potrebné aplikovať i vo vzťahu k osobám dotknutým infožiadost'ou žalobcu, a to v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. V danom prípade žalobca totiž ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by disponoval súhlasom dotknutých osôb, a to na zverejnenie ich osobných údajov v príslušnom rozsahu v akom sa žalobca týchto údajov domáhal. Podľa názoru najvyššieho súdu správne povinná osoba skúmala, či zverejnením osobných údajov dotknutých osôb, by sa nedopustila postupu, ktorý by bol v rozpore so zákonom.

Je potrebné zdôrazniť, že zákon č. 428/2002 Z. z. vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24.10.1995, o ochrane jednotlivcov v súvislosti so spracovávaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov. Zmyslom uvedenej smernice bolo podchytiť v rámci ochrany osobných údajov akékoľvek informácie, ktoré môžu súvisieť s jednotlivcom. Výraz „akékoľvek“ informácie, ktorý je použitý v texte smernice jednoznačne svedčí o širokej ochrane osobných údajov dotýkajúcich sa súkromného a rodinného života jednotlivca v úzkom zmysle, ale tiež informácie o akomkoľvek druhu činnosti, ktorou sa jednotlivec zaoberá, napríklad informácia o jeho pracovných vzťahoch alebo ekonomickom či spoločenskom správaní sa, a zahŕňa tiež informácie o jednotlivcoch bez ohľadu na postavenie alebo úlohu, v akej daná osoba vystupuje, a to ako zamestnanec, zákazník a pod. V danom prípade správne povinná osoba aktívne skúmala existenciu súhlasu dotknutých subjektov na zverejnenie ich osobných údajov. Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zverejnením príslušných údajov o dotknutých subjektoch, by došlo k zverejneniu citlivých osobných údajov vypovedajúcich o mene a priezvisku dotknutých osôb, a to pri plnení ich služobných úloh, ktoré údaje sú v danom prípade nesporné i chránenými osobnými údajmi v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z., ako i zákona č. 211/2000 Z. z., k zverejneniu ktorých dotknuté subjekty nedali súhlas. Takýto súhlas oprávnená osoba vo vzťahu k povinnej osobe nepreukázala, a preto povinná osoba postupovala v súlade so zákonom, ak v tejto časti info-žiadosti oprávnenej osoby nevyhovela.

Záverom tiež najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 2Sž/14/2013 zo dňa 20.08.2014, v ktorom najvyšší súd v obdobnom prípade vyslovil rovnaký právny názor ako je vyslovený v prejednávanej veci.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami žalobcu. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému a zúčastneným osobám náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostředek není přípustný.